

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. október 1.
(csütörtök)**

Czakó Zoltán

3. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

Köszöntés igéje: Efézus 3,16-19

Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig.

Énekek: 426; 356

Lekció: Jakab 1,2

Alapige: Jakab 1,2

Teljes örömmel tartsátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek.

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk neked őszintén, hogy sok ember képes szomorúságot okozni nekünk. De nemcsak az emberek, hanem a körülmények is. Akár a saját életünkre nézünk, a saját nehézségeinkre, valóban sokszor ezek megpróbálnak bennünket. Nagy kérdés, hogy ilyenkor valóban benned bízunk, téged szeretünk-e, te vagy mindenek felett való az életünkben.

Urunk, szeretnénk ezt megvallani teneked, hogyha valamiben vétettünk, hogyha nem te voltál az első, nem az volt rögtön a kérdésünk, hogy Urunk, te mit akarsz, mit cselekedjünk. Szeretnénk úgy állni most itt előtted letéve ezt, hogy te formálsz bennünket, Jézus Krisztus kegyelmét feltartva megváltoztatod a mi életünket.

Urunk, hálásak vagyunk azért, hogy régen valamikor megdöbbenettél bennünket az evangéliummal, azzal, hogy a te egyszülött Fiadat odaadtad érettünk.

De megvalljuk azt, hogy sokszor olyan erőtlenek vagyunk a követésedben, sokszor úgy érezzük, hogy olyan távol vagyunk Tőled. Könyörülj rajtunk, hozz változást az éle-

3. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

tünkben, újra tudjunk közel kerülni tehozzád. Döbents meg bennünket a te igéddel, a te szavaddal. Adj erőt ahhoz, hogy újra ott legyünk melletted, tudjunk téged szeretni.

Így könyörgünk, hogy ez a mostani alkalom is ebben segítsen. Te szólalj meg és óvj bennünket minden emberi okoskodástól. Te légy az, aki megvizsgál, megszólalsz, és te légy az, aki változást hozol az életünkben.

Ámen.

Igehirdetés

Nem is olyan régen olvastam egy fiúról, aki 17 évesen a középiskolát a legjobb eredménnyel fejezte be. Orvosin szeretett volna továbbtanulni és így be is nyújtotta a jelentkezési lapját. A több ezres túljelentkezés ellenére felvették az orvosi karra és szeptemberben megkezdhette tanulmányait. Megtért hívő fiú lévén azon gondolkozott el, hogy vajon mire is hívta el őt Isten és valahogy arra jutott, hogy talán nem is az orvosin kellene lennie ilyen jó körülmények között, hanem igazából külföldön kellene valamilyen szolgálatot vállalnia. Az első év vége felé azonban nem érezte túl jól magát, állandó kimerültséget tapasztalt. Kivizsgálattáta magát és kiderült, hogy akut fehérvérűsége van. Pár hónappal később meg is halt. A történethez még az is hozzátartozik, hogy fél évvel a halála előtt megházasodott, felesége szintúgy odaszánt életű hívő ember volt.

Miért történt mindez? Tehetjük fel joggal a kérdést és ha a világ teológusai az elkövetkező 50 évben csak emiatt dugják össze a fejüket, hogy megválaszolják ezt az egyszerűnek tűnő kérdést, valószínűleg akkor sem fognak tudni rá válaszolni. Isten célja rejtély marad ennek a fiatal fiúnak az esetében. Miért vették fel sok imádság után az orvosi egyetemre, ha nem érhetette meg annak befejezését? Honnan jött a miszsiói elhívása? Miért volt benne annyi tehetség, ha nem használhatta őket? Miért szabta Isten ilyen rövidre az ő életét, míg sok alkoholista és kábítószeres sokszor igen magas kort ér meg? Persze ezzel nem azt akarom mondani, hogy a kábítószeres meg az alkoholista haljon meg sokkal előbb, de miért történik ez így? Miért engedi ezt Isten főleg a család életében? Szülő, házastárs életében miért enged meg ilyet Isten?

Amikor persze egy-egy ilyen történetet a saját bőrünkön tapasztalunk, rögtön a következő kérdés fogalmazódik meg bennünk: – Miért tetted ezt, Uram? Persze azt is őszintén be kell ismernünk, hogy ezekben a helyzetekben Isten sokszor nem is válaszol. Csak várunk, csak várunk és nem történik semmi.

Ezzel kapcsolatban azonban szeretnék három ígét a testvérek elé hozni. „*Isten dicsősége az, hogy a dolgokat elrejt.*” (Péld 25,2). Prédikátor 11,5: „*Ahogy nem ismered a szél útját vagy a csontok formálódását a terhes asszony méhében, éppúgy nem ismered Isten munkáját, aki mindent alkotott.*” (Préd 11,5). Teljesen egyértelmű, hogy Isten munkájába nem fogunk belelátni, bármennyire is szeretnénk teremtmény mivoltunkból fakadóan. A Korinthusi 1. levélben is van egy ismert ige, ami valószínűleg mindenkinek a fejében cseng: „*Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten.*” (1Kor 13,12). Az egész képet itt az életünkben, soha nem fogjuk megérteni. Soha nem fogjuk megismerni, hogy miért tesz Isten dolgokat. Szeleteket lehet, hogy megismerünk vagy megértünk, de a teljes képet nem fogjuk megismerni egészen addig, amíg nem leszünk az örökkévalóságban. Itt a földi életben pedig el kell fogadnunk azt, hogy az ismeretünk részleges és töredékes.

3. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

Az előző alkalommal már említettem a testvéreknek, hogy a „kísértés” szó nem jó fordítás, mert itt „próbatételnek” kellene. Nyilván talán a testvéreknek megint csak a szemük előtt van az az ige, amit ugye a Miatyánkban is elmondunk többször: „és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól”. Miért van az, hogy ott azért imádkozunk, hogy „és ne vigy minket kísértésbe”, itt meg azt mondjuk, hogy teljes örömmel tartásatok a kísértést? Nagyon egyszerű, mert ez a szó a görögben ugyanaz az a szó, csak a szövegösszefüggés alapján tudjuk eldönteni, hogy próbatétel vagy kísértés a helyes fordítás. Itt próbatételnek kellene fordítani. A Miatyánk rész nagyon jól fordítja, mert a kísértés egy óriási erő az életünkben és ott azért imádkozunk, hogy abba mindenható Urunk ne vigyen minket. Viszont a próbatételt tartásuk örömmel, mert az valamit munkál a szívünkben, valamit feltár előttünk Isten.

És az előző alkalommal már megnéztük, hogy miket tár fel Isten a próbatétel során. Ezeket szeretném csak nagyon röviden elismételni és aztán megyünk tovább. Hat dolgot néztünk meg.

Az első: hitünk erősítése. Azért rak bele bizonyos helyzetekbe, hogy mi ott és akkor hozzá meneküljünk. És ha elbukunk, azt mutassa meg nekünk, hogy a hitünk bizony nem ő belé kapaszkodott. Mindig van lehetőség a megjobbításra nyilván, ha felismertük ezt az állapotot. Ha legközelebb belekerülök egy ugyanilyen helyzetbe, akkor bízzak Istenben. Tehát a próbatétel feltárja azt, hogy kiben bízunk valójában.

Másodszor: a megpróbáltatások megaláznak bennünket. Ha egy helyzetben elbukunk, akkor emlékeztessen bennünket ez arra, hogy nem vagyunk jobbak a másiknál. Ha eddig úgy gondoltam a másakra, hogy ő milyen alávaló és milyen nehezen tudja követni Krisztust én persze nála sokkal jobb vagyok. De ha egy ugyanolyan helyzetbe belekerülök, mint ő, lám-lám, én sem tudok megállni. Legyünk alázatosak. Tehát a megpróbáltatások megaláznak bennünket.

Harmadszor: a megpróbáltatások megmutatják, mennyire függünk világi dolgoktól. Mennyire szeretjük a pénzt, a hatalmat, az elismerést, a tulajdonunkat, és valójában Istentől is csak ezeket az ajándékokat várjuk. Ha pedig Isten elveszi ezeket az ajándékait, akkor hogyan fogunk erre reagálni. Megmutatja mi van a szívünkben az első helyen, kit szeretünk valójában. Így jutunk el a következő részre is, ugyanis **a próbatételek megmutatják, hogy mit vagy kit szeretünk valójában.** Csakugyan teljes szívvel, teljes odaadással szeretjük az Urat? Nagy kérdés ez szerintem mindannyiunk életében, és erre a kérdésre őszintén csak a nehézségekben tudunk válaszolni. Mondhatom én a testvéreknek azt, hogy én nagyon szeretem az Urat, de legyek egy próbában és ott derül ki valójában, hogy tényleg valóban szeretem az Urat.

Az ötödik: a próbák a mennyországra helyezik a figyelmünket. Ugye egy-egy nehéz helyzetben bizony többet imádkozunk, többet olvasunk bibliát, jobban ráhagyatkozunk Istenre. És ezzel talán azt is akarta megmutatni Urunk, hogy ez eddig nem így volt, lelki dolgok a háttérbe kerültek az életünkben.

A hatodik: a próbatételek célja az, hogy bizony ezzel másoknak is tudunk segíteni. A nehézségekben tudunk egyrészt az Úr Jézus Krisztusra mutatni, másrészt ezen keresztül másoknak segíteni.

Menjünk hát tovább és nézzük meg az utolsó két lehetséges okot, amiért is Isten engedi a próbákat a hívő keresztyén ember életében.

Hetedszer: a megpróbáltatások során megtanuljuk értékelni Istennek azon áldásait, amiket addig észre sem vettünk. A kényelmes élet sok eset-

3. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

ben azt eredményezi, hogy elkezdjük értékelni a világot, a világ dolgait, a kényelmet, az örömet. A megpróbáltatások során azonban az ember elkezdi lelki dolgokat értékelni. Pl. nehéz helyzetben fontossá válik az imádság, az Isten előtt való elcsendesedés, csupa olyan dolog, amivel a jólétben nem feltétlenül foglalkoztunk. És azért valljuk meg, hogy Isten rengeteg mindennel megáldott bennünket: üdvösséggel, szent Fiával, aki a kereszten meghalt, azért, hogy nekünk örök életünk legyen; megáldott Igéjével, amit naponta olvashatunk is és amiből megszólíthat bennünket; megáldott az olvasás ajándékával, ami mondjuk egy pár száz évvel ezelőtt nem volt olyan természetes.

Gondoljanak a testvérek például Dávidra. A 63. Zsoltárban a következőket: *„Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít. Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádvá emelem föl kezem. Mintha zsíros falatokkal laktam volna jól, úgy ujjong az ajkam, és dicsér a szám. Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden őrváltáskor rólad elmélkedem. Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok.”* Tehát itt Dávid nagyon nehéz helyzetben van, a pusztában, üldözik éppen. Visszaemlékszik arra, hogy Isten hogyan munkálkodott az életében. Így fogalmaz: – Te voltál a segítségem régen, ezért nagyon jól tudom, hogy most is meg fogsz engem segíteni, és most ezért áldalak Téged. Persze most még nem tudom, hogyan fogod ezt tenni, de tudom, hogy cselekedni fogsz, mert néhány héttel ezelőtt is cselekedtél. Dávid emlékszik arra, hogy az Úr ott volt az életében. Most abban a nehézségben még nyilván Dávid sem érzékeli, de aztán tudjuk nagyon jól, hogy abból is megszabadul. Az Úr tetteiről énekelt és hálát adott. Visszaemlékezett, mivel segítette meg őt az Úr.

A testvérek közül biztosan sokan hallottak már Stephen Hawking nevéről. Aki a krisztuskövetés értelmében nem volt igazán pozitív példa, sőt egy-egy könyvében arra biztatja olvasóit, hogy ne higgyenek Istenben¹. Egy nagyon ritka betegségben szenvedett, degeneratív idegizom-rendellenességgel, röviden ALS-ben (amiotrófiás laterálszklerózis), amely a mozgatóidegeknek a folyamatos, megállíthatatlan sorvadását jelentette. Egy idő után beszélni sem tudott, és egy olyan számítógép segítségével tudott kommunikálni a világgal, ami az ujjának a legkisebb érintésére is reagált. Elmondta, hogy mielőtt beteg lett volna, nagyon kevés érdeklődés volt benne az élet iránt. Én egy ilyen életunt filozófusnak tudnám őt elképzelni valójában. Egy tömény unalomnak nevezte az életét, igen sokat ivott és keveset dolgozott. Amikor megtudta, hogy ALS szindrómában szenved és várhatóan két éve van hátra, ennek a diagnózisnak a végső eredménye a megrázkódtatást leszámítva, így fogalmazott, hogy rendkívül jó hatással volt rá. Azt mondta magára, hogy mióta beteg, boldogabb ember, mint korábban. És egy mondatot idézek tőle: „Amikor az ember elvárásai nullára csökkentek, akkor mindennek örül, amije van.”

Ez lelki értelemben is teljesen igaz. Mindennek örülnünk kellene, amink van. De valljuk meg őszintén, sokszor nem ilyenek vagyunk. Amikor többet kaptunk, több pénzt, akkor mit akarunk még? Még több pénzt, mert az mégsem elég. Mindig többet és többet akarunk. A jólétben, a kényelemben az ember elfeledkezik arról, hogy Isten mennyi mindennel megajándékozta. És ebben a helyzetben az ember még többet akar.

Sok keresztyén gondolkodó már felvetette azt a kérdést, hogy vajon a könnyű élet vagy a próbákkal teli élet jobb keresztyénként? Szinte kivétel nélkül arra jutottak,

---

¹ lásd: Stephen Hawking: Az idő rövid története, Maecenas Könyvek, 1989.

3. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

hogy a keresztyén jóléti államokban inkább sokkal nagyobb a probléma, mint ott, ahol üldözik a keresztyéneket.

Érdekes, hogy a kommunizmus alatt, amikor az egyházra súlyos elnyomás nehezedett, amikor a lelkészeket egy kis zsákfaluba bármikor elküldhették és akit tudtak el is küldtek, amikor a keresztyénségnek nagy ára volt a hit nemcsak megmaradt, hanem ebben az ellenséges környezetben még növekedett is. Ezzel szemben mi a helyzet a nyugati-keresztyénséggel, amiben már bizony mi is benne vagyunk. A Krisztus iránti odaszánás erejét veszítette. Lelki dolgokkal kapcsolatban a közöny teljesen megszokott. Gyülekezeti alkalmak látogatottsága „ha éppen ráérek” témakörbe esik, persze akkor is, ha olyan az alkalomtartó és a téma.

Lehetséges, hogy mennyei Atyánk azért engedi meg gyermekei életében a próbákat, hogy ne gyengüljenek el? Engedjétek meg tőlem egy őszinte választ: szerintem igen. Bármennyire is fáj, bármennyire is nehéz kimondani és megfogalmazni ezeket a szavakat.

„De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.” Róm 5,3-5

Vagy gondoljanak a testvérek a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetére, ahol a hithősökről olvashatunk. Persze valljuk meg őszintén, hogy sokan igen távol állunk ettől a megfogalmazástól, de mikor lettek hithősök. Nem a kényelemben, nem a jólétben és nem az egészségben, amikor minden rendben ment az életükben. Akkor emelkedtek ki, amikor a legnagyobb nehézség közepette is Istenhez kiáltottak. Ezek az emberek pedig elutasították a világot, mert Isten iránti szeretetük és az, ahogyan Isten már munkálkodott az életükben, sokkal nagyobb hatással volt rájuk, mint a világ. Így fejezi be ugye a Zsidókhoz írt levél írója ezt a szakaszt, a 11. fejezetnek a végén, hogy éppen ezért: *„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült.”*

Az evangéliumokban olvassuk² azt, amikor Jézus arra kéri a tanítványait, hogy szálljanak hajóra és menjenek át Bethesda városába. Közben ő felment a hegyre imádkozni és onnan egész jól be lehetett látni az egész tavat és azt is, amikor a tanítványok *„küszködnek az evezéssel, mert ellenszelük van.”* A bibliai beszámoló elmondja, hogy *„a negyedik éjszakai őrváltás idején a tengeren járva közeledett feléjük, és el akart menni mellettük.”* Kora estétől kezdve a negyedik őrváltásig hét óra telik el. Jézus hét órán keresztül engedte, hogy a tanítványok harcoljanak az erős széllel, mielőtt segítségükre sietett volna.

És időnként nekünk is megengedi, hogy küszködjünk egészen addig, amíg be nem látjuk rászorultságunkat. Engedi, hogy a nehéz helyzetekben eszünkbe jusson mit is tett, és tanuljunk meg ezekben a helyzetekben rátekinteni és tőle kérni segítséget.

Hetedszer, az Úr a megpróbáltatásokat a nagyobb hasznosság érdekében engedi. Pál apostol ezt a következőképpen fejezte ki: *„Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetéseken és szorongatásokban; mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.”* 2Kor 12,10.

² Mk 6,45-52; Mt 14,22-33; Jn 6,16-21

3. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

Nem is olyan régen olvastam egy történetet egy fiúról, aki születése óta mozgássérült volt. A járás és a beszéd nagyon nehéz volt a számára, de mégis elment egy keresztyén táborba. Az első naptól kezdve látszott, hogy az idősebb gyerekek nem fogják maguk közé fogadni ezt a sérült gyereket, mert ezek a fiatalok már igen korán társadalmi erőre épülő rangsort vezettek be. Nyilván volt egy „menőkből” álló csoport, amely főleg jó testfelépítésű fiúkból és csinos lányokból állt. Semmilyen részvétet nem tanúsítottak egy sérült gyermek felé, ahhoz túlságosan is önteltek voltak. Különbösen is megterheli a csoportot, ki képes végighallgatni akár csak egy mondatot is tőle, majdnem 3-4 percbe telt mire egy mondatot úgy ki tudott nyögni, hogy azt mindenki megértette. Természetesen a többiekkel szemben is keményen léptek fel, akik nem voltak olyan szépek és nem voltak olyan erősek, hogy megvédjék magukat.

A „menőkből” álló csoport természetesen kigúnyolta a sérült fiút. Úgy beszéltek vagy éppen úgy jártak. Mmmmmiiiiikkor lllllesz az ebbbbbéd? Azután mindannyian hisztérikus nevetésben törtek ki. Persze akkor sem zavartatták magukat, ha mindezt előtte tették. Mit tud tenni? Beköpi őket a tábor vezetőjénél? Mire elmondja, hogy mit csináltak vége a hétnek. Kerülték mintha valami fertőző beteg lenne, mint ahogyan a napokban én is tapasztalom, amikor Sárrikával sétálok az utcán, mindenki átmegy a túloldalra.

A tábor utolsó napjának délelőttjén tartottak egy alkalmat, és utána volt egy morszaszedegetés, ami igazából arról szolt, hogy mindenki elmondhatta mi tetszett neki a táborban, mit értett meg az alkalmakból, közelebb került-e Krisztushoz stb. A „menők” csoportjából is természetesen hozzászóltak a szép fiúk és lányok, hogy nekik mit jelentett a hét és persze egy jó kis sablonszöveget mondtak el egymás után. Mondanom sem kell, hogy szavaik üresen kongtak, ha nem szólaltak volna meg akkor sem történt volna semmi, pár perccel később már senki nem emlékezett rá.

Viszont a mozgássérült fiú hátulról előre tolakodott, ami nem volt egészen egyszerű dolog az ő részéről a nehézkes mozgása miatt. Jó néhány perc el is telt, mire összeszedte minden bátorságát, de természetesen a háttérben lehetett hallani a kuncogást meg a susmorgást, valakik még el is nevték magukat. A következő mondatot mondta: „Jjjjjézusss szeeeeeret eeengem, én is ssssszeretem Jjjjjézust.” Majd megfordult és lassan elkezdte hosszú útját a helyére.

Mondanom sem kell, hogy ez az egy mondat úgy megdöbentette a fiatalokat, hogy utána a legnagyobb mókamiki állt fel és mindenki előtt bocsánatot kért és arra kérte a barátait, hogy mindenki utána menjen oda hozzá és kérjen bocsánatot. Nem tudom mennyire volt színjáték a részéről és mennyire volt benne valóság. De azt hiszem az Úr a legtehetségtelenebb szónokot használta fel arra, hogy célját elérje, hogy ezeket az öntelt, gazdag, jó testi adottságokkal rendelkező fiatalokat elgondolkoltassa egy kicsit és be merjék vallani maguk és mindenki előtt azt, hogy külsőleg szépek néznek ki, de valójában a szívük koromfekete. És az, amit ebben a keresztyén táborban műveltek egész héten, az nem volt túl szép dolog. Egy mondat kellett csak, hogy Isten szíven találja őket, és ez nem az alkalomtartókon keresztül történt, akik az egész hetet tartották, hanem egy beszélni alig tudó, mozgássérült fiún keresztül.

Feltehetjük azt a kérdést, fel tudja-e használni a mi erőtlenségünket Isten? Én úgy hiszem, igen. Amikor erőtlen vagyok, valójában akkor vagyok erős. Elöttem is számos alkalom van, számos készülés, amikor meg kell valljam őszintén, hogy úgy álltam meg egy-egy alkalommal, hogy a következőket mondtam: – Uram, ha te most nem jössz segítségemre, akkor én itt nem tudom mit fogok mondani. És Isten meg-

3. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

segített. Nem azt mondom, hogy nem kell készülni, mert majd az Isten úgyis megsegít, nyilván ezt nem szabad kijátszani. De vannak helyzetek, vannak esetek, amikor azt kell mondani, hogy én most háttérbe helyezkedem, hogy az Úr tudjon munkálkodni. Mert bizony ismerjük a következő igét is: „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmét adja.” (Jak 4,6). Ha azt hiszem, hogy vagyok valami, valójában nem vagyok semmi. „Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” (1Korinthus 10,12) Mert Isten a gyengeségen keresztül tud munkálkodni. Olvashatjuk akár az 1Korinthus 2-3. fejezetét is, ez is végig arról szól, hogy Isten kiket választott ki? A világ szerinti bolondokat, akik nem bölcsek a világ szemében és ezeken keresztül szólítja meg Isten az embereket, a bölcseket: „*tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket*”. Ilyen egyszerűen. És egyszerű embereket választott ki erre.

Szemem előtt van egy vízitúra. Amire most is úgy gondolok vissza, hogy több ilyenben nem szeretnék részt venni. A Rábára akartunk menni evezni és sejteni lehetett hetekkel előtte, hogy árvíz lesz. Ilyenkor folyamatosan a vízügynek kell a honlapját látogatni és ott folyamatosan frissítik a vízállásokat. Ha nagyon magas a vízszint, akkor valószínűleg oda nem lehet szervezni vízitúrát. Ekkor eszünkbe jutott, hogy az országnak a keleti részét is nézzük meg. Ott viszont nem volt árvíz. Egy héttel a túra előtt át is szerveztük az egészet a Túr folyóra. Nem akarok belemenni a részletekbe és abba, hogy egy ilyen túrát hogyan szoktunk szervezni, de egy héttel a túra előtt kitalálni, hogy pontosan hova is megyünk úgy, hogy még hajók sem lettek bérelve eléggé nehézkes. Úgy voltam viszont vele, hogy hét évvel előtte már voltam azon a Túron, nagy változás nem lehet. Viszont az emlékeimben igen is voltak változások és ez akkor derült ki, hogy bizony igen hiányosan emlékszem dolgokra. Nagyon nehéz vízitúra volt a számomra. De a végén odajöttek hozzám többen is és köszönetet mondtak a végén, mert ilyen jó túrában még nem volt részük. Ezekre az eseményekre ugyanis úgy tekintettünk a gyülekezet életében, mint egy nagyon fontos eseményre, mert nagyon sok fiatal ezeken a túrákon csatlakozott a gyülekezethez. Egy hajóban evezni más valakivel azt is jelentette, hogy sokat beszélgettünk és természetesen ilyenkor Istennel kapcsolatos dolgok is előjöttek. Volt olyan is, hogy valakivel együtt imádkoztunk. Tehát ezeket az eseményeket nagyon fontosnak tartottuk. Reggeli áhítatokat is tartottunk, amik általában evangelizációs jellegűek voltak, de soha nem gondoltam volna, hogy pont ezt a hetet használja fel Isten arra, hogy ez a hét többeknek is jó legyen és többen is vágynak ezen keresztül a gyülekezetbe. Nem igazán tudtunk felkészülni a hétre, sokszor a vadonban, a szabad ég alatt vertük fel a sátrat, mert én rosszul emlékeztem a táborhelyekre, de Isten megáldotta a hetet úgy, hogy mi szervezők teljesen erőtlenek voltunk.

Miért engedi Isten a próbákat az életünkben? Azért, hogy beismerjük gyengeségünket és Isten azon keresztül munkálkodjon. Ne a tökéletességre törekedjünk, az életben ugyanis soha nem leszünk azok. Ismerjük föl a gyengeségeinket és ha kell, akkor imádságban mondjuk Istennek el azt, hogy ezekkel használjon fel minket.

Végezetül most már lezárva ezt a sorozatot, szeretném egy másik szakasszal is bátorítani a testvéreket. Ez a Filippi levélnek a végén található, amikor Pál apostol egy igen nehéz helyzetben írta ezt a szakaszt, ugyanis börtönben volt, és úgy hiszem, neki minden joga meglett volna ahhoz, hogy az életének ebben a szakaszában kétségbe essen, hiszen nagy igazságtalanságok történtek vele, keserűen panaszkodhatott volna, hogy az Úr egy ilyen kemény feladatra hívta el, aztán meg magára hagyta. De mégis

3. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

így fogalmaz: „Örüljétek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljétek. A ti szelídségetek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,4-7). De itt nem fejezi be, hanem folytatja: „Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködésbe és a nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” (4,12-13).

Azt gondolom, Pál örömének a kulcsa egy nagyon fontos elvből származik, ez pedig az, hogy bízunk az Úrban a körülményektől függetlenül és ne várjunk tökéletességet ebben az életben. Ezt hagyjuk meg Jézus Krisztusnak, aki pontosan azért halt meg a kereszten, mert ő volt az egyetlen és tökéletes áldozat. Nekünk csak benne kell bízunk és minden helyzetben rá tekintenünk. Örömd forrása legyen Jézus Krisztus. Ezért tartsd örömmel a különféle próbákat az életedben.

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk neked, hogy az életünknek egy-egy szakaszában bizony sokszor ott van egy hatalmas nagy kérdőjel: miért? Ez most is ott van, nem értjük a te tetteidet, de köszönjük azt, hogy most is bátorítasz bennünket, hogy nekünk csak egy feladatunk van: rád tekinteni. És bizony megvalljuk azt őszintén, hogy csak teremtmények vagyunk és teljesen jogos az, hogy megérteni a te akaratodat itt a földi életben nem fogjuk tudni.

Urunk, csak azért imádkozunk, hogy tudjuk elfogadni ezeket a helyzeteket, tudjuk elfogadni azt, hogy a te kezedben vagyunk. És azt, hogy a te mindenható kezedben vagyunk, aki a mi üdvösségünkért felelős, aki adta Jézus Krisztust. Ha így gondoskodik rólunk, akkor hogyan gondoskodnál ezután is.

Hálásak vagyunk ezért és add meg nekünk azt az ajándékot, hogy valóban tudjunk örülni a próbatételeknek és azt, hogy ezeknek a célja világosság legyen a szíveink előtt. Milyen lelki dolgokra akarod a figyelmünket ráirányítani, miben vétettünk, miben vannak hiányosságok az életünkben és ha ezt megismertük, akkor tudjuk elmondani neked imádságban, tudjuk letenni.

És Urunk, adj erőt ahhoz, hogy ebben tudjunk akár változni is. Ne essünk kétségbe, hiszen tökéletesek soha nem leszünk. Egyetlen egy dologra fókuszáljunk: Te-rád. Bízunk tebenned és szeressünk Tégedet.

Így könyörgünk, Urunk, akár a személyes imádságainkért, igeolvasásainkért, te légy ott jelen, szólítgass bennünket.

Könyörgünk, Urunk, hogyha valamilyen szerettünket elvesztettük, abban is te mutasd meg a te utadat, tervedet. De ha nem is mutatod meg, Urunk, akkor is tudjunk benned bízni.

Így könyörgünk, hogy vezess bennünket, amikor innen hazamegyünk, szólítgass mindannyiunkat.

Ámen.

356,1 ének

1. Felvirradt áldott szép napunk, Ma teljes szívvel vigadunk,
Ma győz a Krisztus, és ha int, Rab lesz sok ellensége mind. Halléluja!